

Posudek diplomové práce Hany Kopuleté
Narativní dílo Antonia Muñoz Moliny

Vedoucí práce: doc. Juan Antonio Sánchez, Dr.

Oponent: prof. PhDr. Anna Housková, CSc.

Hana Kopuleťá založila pojetí své diplomové práce na literárněhistorickém přehledu románové tvorby současného španělského spisovatele v období 1986–2000. Panoramatické pojetí je poměrně jednoduché, k jeho cenným rysům patří přiměřeně rozsáhlý materiál (šest románů a příslušný kontext), dobré rozvržení do kapitol, jasný postup výkladu, průběžné udržení cíle postihnout vývoj díla Muñoz Moliny a jeho bohatší provedení při charakteristice jednotlivých románů.

Úvodní přehled vývoje španělského románu v daném období je nutně kompilativní, opírá se o tři příručky dějin literatury (dvě české). Diachronní pohled na romány Muñoz Moliny ukazuje jejich vývoj od náročnější struktury autorovy prvotiny k čtivému bestselleru (se zajímavým využitím poznatků o „románu-fejetonu“) v osmdesátých letech a dále pak k nárůstu autobiografičnosti (kterou autorka hodnotí v daném případě spíše negativně), až po využití postupů z obou období v osobitě variantě detektivního románu. Oceňuji, že vývojové kritérium doplňuje v pasážích o jednotlivých románech i typologické hledisko, které dává diplomové práci hlubší rozměr. V tematickém rozboru románů přispívá k úrovni práce také sledování dílčích témat a motivů napříč díly.

Hana Kopuleťá opakovaně vyjadřuje důležitou vůli po přesnosti formulací. Jejím naplnění místy brání nevyzrálост odborného stylu: nezažitá terminologie a sklon k hovorovým výrazům („krásný vyprávěcí styl“, „poetický styl vyprávění“, „novinařina“, „velmi moderní dílo“, „nesmírně obohacující“, „hlavní protagonisté“, „beletrista, jak se zdá, vede interpretaci...“ apod.). U názvů zkoumaných románů by bylo namístě uvádět i jejich český překlad. Pečlivé jsou naopak překlady citátů, byť občas neumělé.

Dobře zvládnutá je práce s odbornou literaturou; její rozsah je přiměřený. V obecné pasáži o vývoji současné španělské prózy jsou odkazy převážně informativní (někdy až zbytečné, např. pozn. 2), ale u komentování konkrétních románů se autorka dovolává odborných prací hlouběji, když si všímá jejich postřehů o žánru děl. V náročné formulaci o historickém tématu, jež se stává mýtem, se ale poněkud zapletla („mýtem, který v literatuře slouží jako dějiště, v němž se rozvíjejí lidské životy ukazující nám jak dobro, tak i zlo, které v nich existuje“, s. 41).

Práce Hany Kopuleťé splňuje nároky kladené na diplomovou práci. Doporučuji ji k obhajobě a navrhuji hodnotit ji jako velmi dobrou.

Anna Housková

26. 8. 2018

